

Hegel H100

Megélt már pár rendszerváltást az audio technika műsorforrás oldalról, természetes, hogy az uralkodó hanghordozóhoz alkalmazkodva időnként lecserélődnek a zenelejátszók a hifi láncban. Egész másképp viszonyulunk az erősítőkhöz, ők amolyan biztos pontot jelentenek a hangrendszer közepén, időtállóbbak a hangsugárzóknál is, ha ügyesen választunk, egy-egy jól sikerült, megszeretett-megszokott típus nagyon sokáig, akár évtizedekig is hű társunk lehet.

Az ezredforduló környékén kicsúcsosodó házimozi-mánia persze alaposan megbolygatta a viszonyokat, míg a hangsugárzógyártók eladásaira igencsak áldásos hatással lehetett a többcsatornás hangzás divatja, addig a DVD miatt a nagy többség számára feleslegessé vált a CD játzó, a sztereó erősítőket pedig egyszerűen régimódivá avultatta a közhiedelem. De aztán szépen lecsengett ez a divathullám is, az eltévelyedettek rászméltek, hogy zenét hallgatni mégiscsak sztereóban érdemes, és viszontatértek a jól bevált kétcsatornás hifihez. A norvég Hegel jövőbelátó módjára maradt ki a hercehurcából, nem tudni, megremegett-e valaha a cégvezetés keze, de tény, hogy sem DVD lejátszót, sem surround erősítőt nem készített soha a '80-as évek óta aktív specialista. Helyettük a digitális audióra és különösen fő szakterületére koncentrált, több szabadságot is összehozott a témában, de mindezt jól tudják rendszeres olvasóink, akikkel már nem egy Hegel erősítőt megismertettünk az utóbbi néhány évben.

Ezúttal a H100-at kerítjük sorra, amely a H70 (HFP94) megjelenéséig az oslóiak belépő szintű készüléke volt, de inkább csak azért, mert odáig ó volt a legkisebb teljesítményű, készítője ettől még rá is high-end modellként

hivatkozik. Vételárából kiindulva idehaza ez nem is lehet kérdés, de alig-alig fejlődő országunktól nyugatra eső jóléti társadalmakban is az erős felső-középosztályba sorolják, vagyis meglehetősen komoly, igen jó hírű, közel-távol ismert és elismert elektronikáról beszélünk. Ehhez képest kimondottan visszafogott az általunk persze már régről ismert forma, aki a Hegelt választja, biztos nem a feltűnősködés utáni vágy hajtja, az újdonsült H100-tulajdonos nemigen számíthat a látogatók álmélgódására, hacsak nem a magunkfajta zenebolondokból áll a baráti kör. Még az sem biztos, hogy egyáltalán feltűnik valakinek, így feketében egész észrevétlen tud maradni, harmonikus vonalaival szépen belesimul a szolid eleganciával berendezett enteriőrbe, különösen, ha éppen ki van kapcsolva. Üzemi körülmények között ugyanis élénk kék fényű, kikapcsolhatatlan kijelző árulkodik róla, és az igazat megvallva nem vet túl jó fényt a színvonalas műszaki tartalomra az idejétmúlt, pálcikákból kirakott számokkal és betűkkel világító display. Ám akit az ilyesmi elriaszt az ismerkedéstől, az meg is érdemli, hiszen a három lábba támaszkodó, homokfúvott felületű, feketére eloxált (vagy gyöngyözestre fényezett) alumínium előlapot viselő házban ott dolgozik a SurroundEngine rendszer, amely ún. előre-

csatolásos elven alapuló korrekcióval, az A és AB osztályú erősítés előnyeit kombinálva küszöböli ki az erősítőfokozatok közötti jelátvitel hibáit, torzítását. Nem csak teljesítményben különbözik a H70-től a H100, de abban nagyon: a FET-es vagy hegelül szólva Next-Gen kimenő fokozatban 4 pár nagy sebességű, 15 A-es, 150 W-os bipoláris tranzisztor alkalmazásával csökkentik az intermodulációs torzítást 0,01% alá, és helyezik a csillapítási tényezőt lenyűgöző, 1000-t meghaladó értékre; a háttérrel kettős, a kis és nagy áramigényű szekciókat egymástól függetlenül ellátó tápegység biztosítja 67.000 µF kapacitásra és egy orbitális méretű, 630 VA-es toroid trafóra támaszkodva.

Erősítőnkben digitálisan vezérelt, fajtiszta aktív előfok munkálkodik, ami módot ad pár elegáns szolgáltatás bevezetésére is: bekapcsoláskor a hangerő automatikusan felkúszik a 30-as osztásra, amin az esetleges hangrobbanást elkerülve már jól halljuk, szól-e valami az esetleg elindítva felejtett műsorforrásról. Hasonló halkítás-hangosítás játszódik le bemenetváltáskor és némításkor, még hozzá jóval gördülékenyebben, mint annak idején (HFP64) a H200-nál. A szemből puritánul felszerszámozott erősítő hátlapján bőséges kínálat fogad, az első számúnak tekinthető (természetesen valós szimmetrikus jelfeldolgozást biz-

tosító) XLR bemenet mellett a négy „hagyományos” RCA vonali kapu sem kevés. Az ötödik egy maximális vagy inkább rögzített erősítésű bemenet házimozi frontcsatorna bekötéséhez, a fix előerősítést is a maga szimpatikus módján oldotta meg a tervező, ha odakapcsolunk, a vezérlés szép lendületesen 75-re tekeri fel (vagy éppen le) az egyébként 99-es szintig növelhető hangerőt. Maradt még egy felvétel- és két előfokkimenetünk a további bővítéshez, valamint két pár izmos, szigetelésbe ágyazott banánaljzat a hangsugárzók számára, az aranyozás a szükséges helyeken magától értődik. S hogy teljes legyen az öröm, H100-unksba kérhetünk opcionális USB hangkártyát is, igaz, nem HD típust, de mindennapi számítógépes zenehallgatáshoz ez a 16bit/48kHz-es modul is megteszi, magasabb igényekhez pedig ott vannak az önálló Hegel DAC-ok. Végül, hogy el ne felejtjük, a készülékhez járó távvezérlő sem egy tucattermék, bár ha műanyagból készült volna, szót sem érdemelne, na de így, alumíniumból? Egy vérbeli minimalista dizájn tárgya!

Hangminőség

Igen-igen legényülözött, rendkívül természetes, barátságos a szimfonikus megszólalás, csak úgy árad belőle a nyugalom, a megbízhatóság. Ennek megfelelően nem egy kapkodó típus, megfontoltan, megingathatatlan tempótartással megy előre a H100, nála a bizonytalankodás ismeretlen fogalom. Szerencsére a nagy nyugalom egyáltalán nem unalmas, pazar részletek szegélyezik a fő dallamvonalat, lenyűgöző az előadás atmoszférája, rengeteg a levegő körülöttünk, bőven van hely itt ott egy-egy koppanás, nyekkenés, szuszszanas számára. Abszolút életszagú tehát a produkció, ráadásul karnyújtásnyira épül fel előttünk a nagyzenekari kép, már-már úgy tűnik, ilyesmit hallhatnak maguk körül a művészek a színpadon. Hibátlanul plasztikus a megjelenítés, élethűek, egészségesek a hangszeresek, kifogástalan a szólóhegedű virtuozitása, határozott, de nem tolakodó a jelenléte, egyformán értő kézzel nyúl a lírai és drámai részekhez. De még így

is nagyon egyedül lenne a tökéletesen felkészült kíséret nélkül, a zenekar rátermettsége alapjaiban határozza meg a hangélményt, részleteiben is kifinomult, nagyon hatásos, ahogy odatesz a háttérbe pár rövid kürtszót, a másik oldalon meg némi figyelmeztető üstdobpergést. Magától értődően veszi át a stafétát a szólistától, hatalmas hangtömeget mozgat meg könnyedén, kifoghatatlannak tűnő dinamikával a tuttik alatt, zsigeri tévedhetetlenséget, kimeríthetetlen erőtartalmakat sugall, amivel úgy játszik, hogy mindig a legelőnyösebb oldalát mutassa. Hasonló a helyzet a térbeliséggel, ugyan nem húzódik szét terebélyes szélességben a színpadkép, cserében viszont jól behatárolható a játéktér, amit maradéktalanul kitöltenek a szimfonikusok, nincs zsúfoltság, egyenletes a hangeloszlás, ezzel együtt összetett, aprólékos felbontású a hangkép, néhol mélységben is elválnak egymástól a szólamok, szóval igazi mestermunkát ad ki a kezéből a Hegel erősítő. A Verdi-operaslágerválogatáson még inkább kiteljesedik a hangzás, egyszerűen pazar a megszólalás, most hatalmas méretű, már-már monumentális a hangkép, tekintélyt parancsolóan erőteljes a tenor, hatalmas tüdővel, tisztán, ellentmondást nem tűrve zeng, a háttérben tökéletes csend honol, elképesztően koncentrált az előadás. Eszméletlen nyomatékkal bír a zenekar, ugyanolyan jelentőségteljes a zenei háttér, mint az ének, kifinomult, elementárisan zenei, keresetlenül őszinte, mélyrehatóan részletező, egyetlen kósza elmarasztaló szó sem hozható összefüggésbe a rendszer hangminőségével. Ezek után a Pawns-hop koncert már nem okozhat gondot, lazán, mondhatni fél kézzel hozza a H100, de egyáltalán nem veszi félvállról a dolgát, alaposan odatéve magát intenzív, lendületes, élvezetes előadást kerekít. Hibátlan az egyensúly, a bögő nemcsak a felsőbasszusban penget, szépen leér az alja a szubtartományba, tekintélyes súllyal jelenik meg, de kicsit sem nehézkes. Ugyanilyen kompetensek a szólisták, kifogástalanul tiszták és hittelesek, na és nem utolsósorban informatívak, még az ujjak hangja is jól kivehető a klarinét billentyűin. Ezúttal is

bőven jut szerep a háttéreseményeknek, rengeteg információ érkezik a hangszeresek árnyékából, a közönség egy része jól hallhatóan reagál koncertre, míg mások semmitől sem zavartatva fennhangan beszélgetnek, ritka hiteles a megjelentetés. Nem esett még szó a magasztartományról, pedig a sok életrevaló ütőshang megérdemli a méltatást, a csörgődob kicsattan az egészségtől, a cinek ízes fémességgel pengnek, a legkevésbé sem bántók, pedig nem nagyon túrtörtetik magukat. Stinget jó kondícióban találjuk, viszonylag lágyan, mégis határozottan lüktetnek a Mercury Falling dalai, a magasak vajpuhán szisszennek, a pergőtítés sem csak úgy csattan, valódi ütés éri a bőrt, az ének lényegre törő, végletesen letisztult, minden felesleges lerakódástól megszabadul a zene, nagyon érti a B&W CM8 nyelvét az erősítő, nem hiszem, hogy rá lehetne unni közös produkciójukra. Keményebb műsorról hatalmasat zenélnek, lenyűgöző kontrollal jön ki a Deep Purple, sosem fogy ki az erőből, kérlelhetetlenül precíz. Vagyis cseppet sem mocskos a rock, de nincs miért bánkódnia, minden kiszusszantott watt hanggá alakul, és nem a hangnyomás, nem a hangerő fáj, hanem a csend, amikor vége a dalnak.

Ajánlás

Ha röviden kell jellemezni a H100-at, akkor csak azt mondhatom, hogy nagyon kedvemre való készülék, mindent megad, ami egy erősítőt kívánatosá tesz: kifinomult zenei, képes érzékenyen és tekintélyesen is szólni, sosem fogy ki az erőből, térlelkézése meggyőző. Pont annyit kezeleszerve van, amennyi egy integrált típusra kell, felszereltsége bőséges, igaz, pont a fejhallgató aljzat hiányzik róla. Használata komfortos, áramfogyasztása mérsékelt, egy szó mint száz, örömmel cserélném le rá a szolgálati Meridian G51-et, pedig az sem egy hétköznapi darab, még sincs benne annyi élet, mint a Hegel remekében.

Zajác Tamás

HEGEL H100	
Frekvencia átvitel:	20 Hz - 20 kHz \pm 0,2 dB
Teljesítmény:	2 x 120 W
THD:	< 0,005 %
Méret:	430 x 100 x 425 mm
Tömeg:	16 kg
Ár:	599.000,- Ft
Forgalmazó:	Inter Audio
Elérhetőség:	06-1/468-2176